

נס ההצלה הרב שעצר את היטלר

מדוע לא הצליח היטלר ימ"ש בתוכניתו להשמדת יהדות מרוקו

אור הזוהר 389 * תשרי תשע"ד

מפעל הזוהר העולמי

בנשיאות כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א מחבר למעלה מאלף ספרים טל: 0527651911

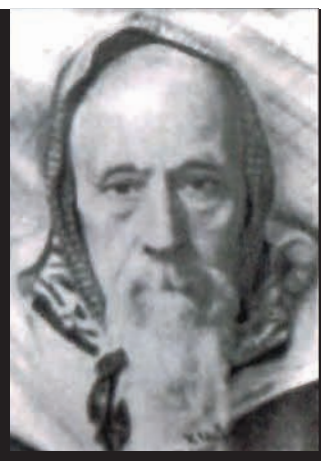
גדולי הצדיקים ואומרים ללמוד זוהר הקדוש

עולם החקידות
גליון מס' 218 - טבת 1 תשס"ט

הרב שעצר את היטלר

האשמדאי היטלר ימ"ש ביקש לשים את ידיו על יהדות מרוקו המעטירה, אך בזכותו של המקובל רבי פנחס הכהן אזוג זצוק"ל, שהציל את מלך מרוקו מהתנקשות, שיתף המלך פעולה והסווה את הקהילה היהודית מעיני הנאצים ■ האדמו"ר מהאלמין שליט"א שהסיפור המופלא הגיע אליו משה כיוונים רואה בכך חובה לפרסם את הסיפור, ובמיוחד את המוסר השכל שבו ■ נס ההצלה

מאת: ש. נתנון

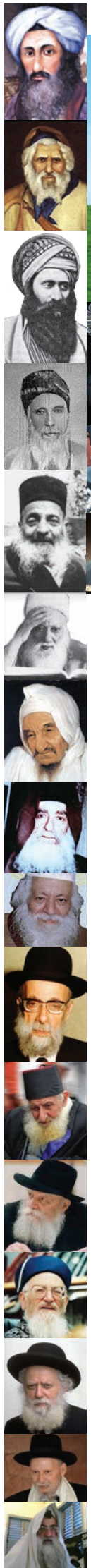
מעשה מופלא על כח קדושת הצדיקים ופעולתם לפני בוראם לבטל גזרות רעות וקשות מעל עם ישראל, והזכות הגדולה של שמירת כבוד התפילה שלא לדבר כלל בתפילה מתחילתה ועד סופה. במהלך הצגת הדברים מתוארת סידרת 'מקרים' אקראיים, המצביעים על השגחה פרטית מופלאה, כשההשגחה העליונה גרמה להיפגש עם סיפור זה שלשה פעמים בצירוף נסיבות מדהים שאין לו כל הסבר מלבד העובדה שיד ה' מכוונת את עולמנו, בהשגחה מיוחדת ונפלאה ביותר, שהובילה לפרסומו של סיפור נפלא זה.

הגילוי השמימי

סיפר לי הרב אליהו פרץ שליט"א: סיפור זה שמעתי אותו מפי אבי מורי החכם השלם החסיד רבי יעקב פרץ זלה"ה (נלב"ע ערב יו"ב ה'תשס"א) - נס גדול שנעשה ע"י הרה"ק

המקובל רבינו פנחס הכהן בן רבי ברוך אזו"ג זצ"ל. הרב הקדוש המלומד בניסים המקובל רבינו פנחס הכהן בן ברוך אזו"ג זיע"א (נלב"ע י"ד טבת תשי"ב), היה גר בעיר התורה מראכש, והיה מבאי ביתו של המלך של דרום המדינה הנקרא בלשון ערבי "אָל גְלוּי". המלך אהב אותו מאוד וקרבו, ועל כל צרה שלא תבוא על הקהל היהודי, הוא היה מרואי פני המלך לביטול הגזירות. במרוקו באותה תקופה נחלקה המדינה לשתי רשויות, המלך ששלט בצפון ובמרכז ובירתו העיר פאס, והמלך של הדרום והסהרה ובירתו מראכש הוא הנקרא "אָל גְלוּי" הנ"ל. פעם מספר סוכנים של מלך הצפון מולאי אֶלְחֶסֶן רצו לשלוח יד במלך הדרום. הם הכינו תכניות שביום פלוני ובשעה פלונית ברגע בו תעבור שיירת המלך בפרברי העיר מראכש, יתקפוהו הסוכנים בקרקע בתוספת סיוע כח אירי ממטוס שיתקפהו בו זמנית, ויחסלו אותו.

מזימתם זו התגלתה ברוח הקודש לרבינו פנחס הכהן בן ברוך אזו"ג. חיש מהרה בא בעוד לילה והתדפק על דלתי הארמון בצעקה. מאחר והוא היה מרואי פני המלך הרשוהו להיכנס לפני ולפנים עד חצר הפנימית מקום מושב המלך. רבי פנחס פתח ואמר למלך שכך וכך נמסר לו ברוח הקודש. ועל כן על המלך לשמור את נפשו לבל יפול לפח יוקשים. המלך בידעו כי איש אלוקים קדוש הוא רבי פנחס הכהן בן ברוך זיע"א, אמר לו שכן יעשה וישמור דרכו. המלך עשה בחכמה ובתחבולה להשאיר התוכנית על כנה בלא לבטלה, אלא שהוא המלך עצמו לא יהיה עם השיירה. הוא ציוה על אנשי הצבא להיות מוכנים ליום הזה ולשעה הזו. וכך אכן היה, שברגעים האמתיים שסוכני החרש רצו לתקוף, תיכף ומיד תפסו אותם אנשי הצבא ומזימתם התבטלה. ויהי הדבר לפלא עצום, והתפרסם המעשה הזה בכל רחבי הממלכה שהרב של היהודים הציל את

המלך מהנתקשות, והכל מפי רוח הקודש. כששאל המלך לאחר מעשה את רבי פנחס הכהן בן ברוך זצ"ל, במה זכה הוא בכוח הראייה השמימי הזה להיות בחינת "הרואה", אמר לו הרב זצ"ל שעומדת לו הזכות שמעודו נער קיבל על עצמו שלא לדבר בשעת התפילה, ואפילו בין הפרקים ואפילו בדברי תורה. ואכן תפילותיו היו כשל אחד השרפים קדושי עליונים, כאשר יעידו יגידו כל רואיו. יהי רצון וסיפור עובדא זו יהיה לעלוי נשמתו של מר אבא מארי הח' השלם והחסידי כמוהו"ר יעקב בר חמוי פרץ זלה"ה הכ"מ שסיפר לי ממה שראה ושמע בהיותו תלמיד ושיבה בעיר מראכש ומבאי ביתו של הרה"ק רבי פנחס הכהן בן ברוך זצ"ל.

הבקשה המיוחדת

הגה"צ רש"י גראס האדמו"ר מהאלמין שליט"א - מפרסם דבר המעשה, מוסיף על סיפור מופלא

זה ואומר:

שמעתי משלשה אנשים את הסיפור, והוסיפו: שאחר שהציל את המלך, רצה המלך ליתן מתנה גדולה לרב הקדוש רבי פנחס, אך הרב סירב לקחת, באומרו שאנחנו מחויבים לעשות הכל לטובת המלך ועל פי תורתנו הקדושה אנו צריכים להתפלל בשלומה של מלכות שיצליח בכל דרכיו.

אמר לו המלך 'אף על פי כן, ברצוני להעניק לך כגמולך על מה שהצלתני ממות.

ענה הצדיק הקדוש למלך ואמר: אני מוכן לקחת רק דבר קטן אחד: שבאם יבוא אדם וירצה לעשות איזה דבר רע נגד היהודים, חס ושלום, אזי מבקש אני שהמלך יעשה כל מה שביכולתו כדי להציל את היהודים.

לאחר שנים, והיטלר ימח שמו שלח שליחים למלך, וביקש שיתן לו את כל היהודים ממדינתו. ענה לו המלך: 'מתפלא אני עליך שאתה בא לחפש יהודים במדינתך! הלא ידוע לכל שאני

השונא הגדול ביותר של היהודים. זרקתי את היהודים שהיו במדינתנו מזה זמן רב." השליחים קבלו דבריו, וכך נצלו כל היהודים. הרב הקדוש רבי פנחס אמר אז לאנשי בית מדרשו, שלצורך היטלר ימח שמו לא יהיה ביכולתו להיכנס למדינתנו מרוקו - אך ורק בגלל הזכות שמקפידים ביותר שלא מדברים בשעת התפילה.

שרשרת של השגחה

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, מבקש להוסיף כי הסיפור המופלא הגיע אליו משלשה כיוונים נפרדים, ומכך השכיל לראות כי מוטלת עליו החובה לפרסם את הדברים, כדי לעורר את הציבור בחשיבות שמירה על כבוד התפילה וקדושת בית הכנסת.

מספר האדמו"ר שליט"א: לפני כמה שנים נסעתי לעיר בוטסון. בדרך כלל אני נוסע במטוס. הפעם משום מה רציתי לנסוע

דווקא באוטובוס, על אף שכל בני משפחתי אמרו לי שלא כדאי לנסוע באוטובוס [אני בעצמי לא ידעתי את הסיבה שהניאה אותי לכך]. נסעתי למנהטן לפארט טוטארעטי. עליתי לאוטובוס, והאוטובוס היה ריק מנוסעים, אני הייתי האיש היחיד שנסעתי בו.

ישבתי במושב הקדמי. כשהאוטובוס התחיל לנסוע דפק יהודי בדלת האוטובוס. הנהג פותח לו את הדלת, והוא עולה על האוטובוס ויושב על ידי. אני מברכו בברכת שלום עליכם, ושואל אותו מאין הוא? ועונה לי שהוא ממרוקו. אמרתי לו, אני הוצאתי לאור הרבה ספרים ואני מחלק בחינם לכל מיני מקומות בעולם.

הוספתי וסיפרתי לו כי זכיתי להוציא לאור את הספר 'מקדש מעט' המדבר על קדושת בית המדרש ועוד ספרים בעברית ובאנגלית, ואם הינך מעוניין אתן לך כמה עותקים שאתה רוצה מכל מיני ספרים. האיש הודה לו בחום, ואחר כך אמר לי שבמרוקו לא מדברים בכלל בשעת התפילה, יש לנו מסורת שמקפידים מאד לא לדבר. ואחר כך סיפר לי את הסיפור על רבי פנחס והמלך..

ושוב פעם התוודעתי לסיפור: התפללתי במיאמי בבית המדרש של חב"ד בסורפסייד פלארידא, והנה אני רואה בן אדם שאיני מכיר. אני נותן לו שלום, והוא מחזיר לי שלום.

אני שואל אותו מאין אתה בא? הוא עונה לי מספרד.

שאלתי אותו - כמה בתי מדרשות וישיבות יש שם? כמה יהודים? וכו' והוא עונה לי.

אמרתי לו: 'תשמע, ידידי! אני הוצאתי לאור הרבה ספרים ב"ה, ואני יכול לתת לך בחינם אפילו בסכום של עשרות אלפים דולרים, כמה עותקים שאתה מעוניין לצורך הפצת ספרים אלו בספרד.

הוא עונה לי מיד: 'אני רוצה לדבר אתך דחוף, בבקשה. אולי אני יכול לקבוע פגישה עמך, כי אני רוצה לדבר ענין דחוף אתכם.

קבעתי את הפגישה עמו למחר מיד אחרי התפילה. והוא מספר לי אתמול בבוקר הוא מתעורר מתוך חלום שהוא צריך לחלק אלפי ספרים, ולא הבין כלל את משמעות פתרון החלום, מכיון שאין לו שום שייכות עם ספרים.

וכעת שאתה האיש היחיד שנתת לי שלום, ואמרת לי מיד בלי ששאלתי ממך כלום, שאתה רוצה לתת לי הרבה ספרים, זה אומר לי בבירור שזהו הפתרון של החלום, שאני צריך לעבוד אתך לחלק ולהפיץ ספרים.

נתתי לו כמה ספרים בעניינים שונים, ואמרתי לו תלמד בספרים האלו, ותבין, ואחר כך נתחיל לעבוד. הוא למד את כל הספרים, והתלהב מאוד בתחילה בלומדו בספר "ענייני אמן כהלכתה" על קדושת בית המדרש. הוא אומר לי שהספר הזה

נחוץ מאוד בשביל אנשים בספרד, שהיו נוהרים מאוד בעבר שלא לדבר בעת התפילה, ולדאבוננו השטן לכדם בעוון זה. והוא אף הוסיף שהוא מוכן לתרגם הספר הזה לספרדית.

הוא התחיל לתרגם הספר, ואני סיפרתי לו הסיפור הנ"ל [ששמעתי מהאיש ממרוקו שנסעתי איתו ביחד על האוטובוס לבוסטון, כפי שתיארתי בקטע הקודם]. בלי לציין את המקורות והשם המדויק מי היה הרב הקדוש שהציל את יהודי מרוקו מפורענותו של היטלר ימ"ש¹.

האיש ביקש ממני שאכתוב לו את הסיפור בשלימות. לכך ישבתי בבית הכנסת וכתבתי את הסיפור הזה. לפתע בא לפני אדם בלתי מוכר ויושב בדיוק ממולי. אני נותן לו שלום, והוא עונה לי שלום, ואני שואל אותו מאין כבודו בא ועונה לי מקאראקס שבנצואלה.

אני מספר לו את הסיפור ושואל אותו - אולי כבודו שמע את הסיפור הזה [והוא האדם היחיד שאני מספר לו הסיפור ושואל אותו שאלה שכזו, וזאת מבלי להכיר אותו כלל].

להפתעתי, הוא עונה לי 'כן'.

אני שואל אותו אולי כבודו יודע את שמו של הרב הקדוש שאצלו היה סיפור הנ"ל. הוא עונה ואומר לי "אני נולדתי במרוקו, ויודע את שם הרב הק' הנ"ל". הוא אמר לי את שם הרב, ועוד ידיעות על הרב הקדוש.

אני שולח את כל הסיפור המלא עם הפרטים בכתב לספרד לאותו אדם שביקשתי לתרגם את הספר לספרדית.

עברה שנה שלימה שבמהלכה הוא תרגם את כל הספר 'עניית אמן כהלכתו', והסיפור הזה מה שכתבתי לו נעלם ממני, ולא ידע היכן הוא נמצא

אצלו. וכמו כן אני גם כן לא מצאתי את הכתב יד של הסיפור.

אחר תקופה אני נוסע שוב פעם למיאמי. אני מקבל מקום במטוס באחד המקומות הראשונים. היו שם הרבה אנשים, משום כך הלכתי למקום ישיבה בספסל האחרון, כדי שאוכל לכתוב בישוב הדעת. לפתע אני מבחין שיושב על ידי בצד השני של המעבר יהודי עם כיפה.

אני נותן לו שלום. מתחילים לדבר, ואני שואל אותו מאיפה הוא. הוא עונה לי שהוא בא ממרוקו. אני שואל אותו אם ידוע לו הסיפור הנ"ל והוא משיב בחיוב. הוא הזכיר לי את שם הרב הקדוש הנ"ל ומספר לי עוד כמה עניינים ממנו.

אני לוקח ממנו את השם שלו והטלפון בשביל להציע לו שידוך. הצעתי לו את ההצעה שבקשתי להעביר לו, ושכחתי ממנו לגמרי. כשהגעתי למיאמי, טלפנתי מיד לספרד למתרגם של הספר לספרדית, לספר לו את כל ההשגחה הפרטית מה שהיה לי עם הבן אדם הזה, והבאתי לו את שמו של האיש שנפגשתי איתו במטוס למיאמי.

אחרי זמן רב, האיש מספרד מטלפן אלי ששוב נאבד לו הכת"י של הסיפור הזה והוא לא יודע איפה שהניח את אותה הכתיבה. אמנם את הסיפור, הוא זוכר בעל פה, אבל את שמו של הרב וכל שאר הפרטים אינו זוכר.

עניתי לו שאין לי את השם של האיש מקראקס שנתן לי את השם, ושכחתי לגמרי באותו רגע מהאיש הזה שנסעתי איתו במטוס למיאמי.

האיש מספרד אומר לי 'הלא סיפרת לי על הרבנש ממיאמי, אולי אתה זוכר במקרה את שמו'.

נזכרתי תיכף ומיד, ואמרתיו לו שאכן יש לי את

השם ואת הטלפון שלו.

אני מטלפן אליו, והוא אומר לי שאם אני רוצה יותר פרטים כדאי לטלפן לאח שלו בלונג איילאנד. הוא משמש שם בתפקיד של רב וחזן. כמו כן הוא מספר לי שיצא ספר בארץ ישראל בשם 'תולדות רבני מרוקו'. אני מטלפן כמה פעמים לאחיו בלונג איילאנד, אני משאיר לו הודעות כמה פעמים באחת הפעמים המזכיר שלו חזן אלי, והוא השאיר לי הודעה בתא-קולי שלי.

אני נוסע לחנות במיאמי לחפש הספר, וב"ד מצאתי את הספר שאני מחפש, שם הספר הוא "מלכי רבנן, תולדות רבני מרוקו". שנדפס בשנה תשנ"ח. והיה לו רק עותק אחד.

אני מוצא בתוך הקדמה של ספר הזה, שאחו מבני המשפחה של היהודי הזה שנפגשתי עמו במטוס, הוא זה שהדפיס הספר הזה.

אני רואה בהקדמה, את השם של המוציא לאור של הספר הנ"ל. אני מטלפן לו מיד לארץ ישראל סיפרתי לו חלק קטן מהסיפור הנ"ל, והוא אומר לי מיד שהוא עצמו שמע את הסיפור מאביו. הוא מספר לי שהוא הולך להוציא חלק נוסף בסידרו זו, ובחלק זה יהיה כתוב הסיפור הזה. כי החלק הא' של הספר הנ"ל יצא לאור עוד בחיים של הרב הקדוש הנ"ל, ועל כן לא כתוב ממנו בספר.

כך בהשתלשלות מעניינת ורצופת השגחה שמעתי שוב ושוב על אותו סיפור שכלל לא ידוע היה במחוזותינו, ממנו נלמד את החשיבות המיוחדת של שמירה על כבוד התפילה, שהצילו את יהדות מרוקו מחרב הנאצים ימ"ש, ויכולו גם להיות זכות על עם ישראל בימים אלו. מסכך האדמו"ר מהאלמין שליט"א את הלך המעניין מספור ייחודי זה.

הצדיק ממרוקו

אחת מדמויות הזוהר של העיר מראקש בדור האחרון, היה רבי פנחס כליפא הכהן אזור², שנמנה על צאצאיו של ר' דוד בן ברוך זצ"ל, ונודע בכל האזור כצדיק נשגב. סיפורי מופת רבים סבבו סביב אישיותו המיוחדת של ר' פנחס, ובני מראקש היו משוחחים אודותיו בהערצה גלויה.

ר' פנחס היה בידידות קרובה מאד עם ר' חיים פינטו הקטן זצ"ל, ומדי שנה בשנה בעת שנסע להילולת זקנו ר' דוד בן ברוך, היה עובר בדרכו במוגאדור, ומתארח בבית ר' חיים. ר' חיים היה מוכין לכבודו סעודה מיוחדת, ויחדיו היו סועדים וממתקים סוד בשיחת תלמידי חכמים שעה ארוכה. כל אחד מהם החזיק בביתו קופת צדקה עבור חברו, וכשהיו נפגשים היו מחליפים ביניהם את הקופות, כאשר כל אחד מאחל לחברו: יהי רצון שזכות אבותי תגן גם עליך, וזכות אבותיך תגן גם עלי.

כשהגיע ר' פנחס למוגאדור, סבבו אותו אנשי העיר, והפצירו בו שישעך

עימם. "חוששני מהקפדתו של ר' חיים" - השיב ר' פנחס. "כל שנה ושנה צדיק זה עורך סעודה מיוחדת לכבודי ואנו סועדים יחדיו, בודאי גם השנה הכין, ואיך אתן לו להמתין לי עד בוש, ועוד לבסוף תהא כל טרחות בסעודה לריק" - טען. "אה שטויתו!" - הגיבו הסובבים, "ר' חיים הוא ארך אפים מאין כמוהו, מעולם לא הקפיד על שום בריה, אפילו קפידה קלה, ובודהאי לא יקפיד על רע וידיד כמוך" - סיימו להרגיעו. ר' פנחס ניסה להמשיך ולהתווכח, אך לבסוף, חזקו עליו הפצרותיו של אחד מעשירי העיר שנכח במקום, וביקש להתכבד בביקורו של ר' פנחס בביתו, ור' פנחס נענה להזמנתו. העשיר ששמח על הכבוד שנפל בחלקו, הכין מיד סעודה כיד המלך, וכך היסר ר' פנחס עם אנשי העיר עד שעת הלילה מאוחרת, סעד עימם, ותוך כדי סעודה שוחח דבריו תורה ובמעלת הצדיקים.

בינתיים, ישב ר' חיים בביתו, והמתין ללידו. על הכירה עמדו כבר הקדירות אותם הכין, לאחר ששחט עוף מיוחד לכבודו, טרח להשירו, ועמל בהכנתו ובהכנת שאר צרכי הסעודה. משעברה שעה ארוכה ובושש לבוא, החל לחשוש שמא ארע לו איזה מקרה לא טוב, וכך המתין והמתין, עד שנואש.

למחרת, השכם בבוקר קם ר' פנחס, ותיכף לאחר תפילת שחרית, פנה למקום חנית האוטובוס שהיה אמור להסיע להילולת ר' דוד בן ברוך אותו ואת אנשי העיר שתפצו להשתתף בהילולא. האוטובוס עמד ברחבה לא הרחק מבית הקברות העירוני, והמתין לבאים. כשנאספו הנוסעים, עלו האוטובוס, התיישבו על מקומותיהם, וביקשו להתחיל בנסיעה. לאכזבתם

המרובה, לא הצליח הנהג להתניע את האוטובוס. באוטובוסים של אותם ימים, היה זה מחזה שכיה, ודרך ההתנעה היתה פשוטה – דחפיות. לא כל כך נעים, אבל לא נורא, וזה מה שיש לעשות אם רוצים לנסוע...

ירדו כולם, והחלו לדחוף. ניסו וניסו, אך לשוא. אין קול ואין עונה, המנוע כאילו לא הרגיש בדחפיות, ובעקשנות משונה סירב להידלק. משראה זאת ר' פנחס, הבין שיש דברים בוג, הן לא יתכן ששלוחי מצוה, הנוסעים להילולא של צדיק, יתקעו סתם כך בדרכם. מיד עלה בדעתו שמה בכל אופן נעלב ר' חיים, ועלבנו הוא המונע להתנעת המנוע. נעמד ר' פנחס על מקומו, והחל לקרוא לעבר האנשים – שברובם הסבו עימו לסעודה אמש, אתם אשמים! שכנעתם אותי אתמול לסעוד עמכם ולא בביתו של הצדיק ר' חיים פינטו, עימו אני רגיל לסעוד, וקפידתי על שלא סעדתי עימו, היא התקועה בין גלגלי האוטובוס! עלינו ללכת לבקש ממנו מחילה, ותראו שהאוטובוס יסע!

באותה שעה שהה ר' חיים בבית העלמין, כהרגלו, להשתטח בכל יום על קברו של זקנו רבנו חיים פינטו הגדול זצוק"ל. האנשים שידעו זאת, החלו לצעוד לעבר בית הקברות, ששכן לא הרחק מהמקום. בהגיעם סמוך לבית העלמין, החלו לצעוק "לחכם פינטו, רחם עלינו, צא ובטל מעלינו את הגזירה", אך ר' חיים שהיה שקוע באותה עת בקריאת האידרא רבה, לא יכל להפסיק. בלית ברירה המתינו עד שיסיים, ומשסיים יצא החוצה, לשמוע את רצון האנשים הקוראים לו. כשראה את ר' פנחס, פנה אליו ואמר: מדוע לא באת אתמול? הלא הכנתי עבורך סעודה מכובדת כהרגלנו. ר' פנחס החל להתנצל ולומר, שלא היתה בידו ברירה, כי אנשי העיר הקיפו אותו בבקשתם

יום א' כ' סיון התצ"א פאדובה.

ביטול הגזרות על ידי לימוד הזוהר בלי הפסק!!!

זאת ידעתי אגיד, כי ודאי נתרבה הקיסרוג עד שהיה יכול הגיע ח"ו אל מקום גדול ואנו ת"ל הקדמנו וירצה ה', ויהיה לכל ישראל רפואה למכה. כי זה ה' חודשים בקירוב כבר ראינו את הנוגד והתחלנו בתיקון גדול, כאשר אומר עתה לכבוד תורתך.

וזאת העצה היעוצה לכל קהילות בלי הפסק, להינצל מרשת זו טמנו שונאיהם:

ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו. כי רב הדבר ועצום מאוד. זה הסדר אשר שמנו בבית מדרשנו, כי כבר ידענו מה שכתב רשב"י בספר הזוהר פרשת ויצא דף קנ"א ע"א: "בעוד דהאי קול לא פסק דיבור שלטא ויכלא וע"ד לא אצטרך אורייתא למפסק".

ושם למעלה מעט "כל זמנא דחכימיא ייחדון בה באורייתא לא יכל ס"מ בהו". ועל כן שמנו עצמנו לקבוע לימוד שלא יהיה לו הפסק כלל.

זה משפטו [של בית המדרש]: שבעה בחרנו אשר התנדבו להם לקיים להם להיות בין כולם לומדים תמיד מן הבוקר ועד הערב, כל הימים לא יחשו, והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ובסדר הזה יתחילו: מיד אחר תפילת שחרית ישב אחד בשביל עצמו אלא בשביל כל ישראל, ובסדר הזה יתחילו: מיד אחר תפילת שחרית ישב אחד במקום אחד אשר הוכן לה ויש לימוד שיעור קבוע לו עד בוא ב' ויקח ממנו הספר עצמו, וממקום שהוא מסיים שם יתחיל עד בוא השלישי ויקח ממנו. וכן יקיימו וילכו עד צאת הכוכבים דבר יום ביומו. וכל אחד בשעת לימודו יהא דינו כמתפלל י"ח, שלא יוכל להפסיק בשום מין הפסק שבעולם, ולא יסיים לימודו עד שיתחיל ה'ב', באופן שרע אחד לא יפסק קול התורה. והלימוד הוא ספר הזוהר, תיקונים וזוהר חדש, ונמצאנו לומדים בכל שבוע כל זה. וזה ידענו כי בחר ה' בזה לבטל כל גזרות קשות, ובמרט להיות לחומה אל הגזרה הקשה ח"ו.

ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום. אבל כבוד תורתו יקח את העצה הזאת ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יוכל לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל.

משה חיים לוצאטו
מאה ת"ס/ו'פאטו

"וזאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש איטליא, ישמרם צורם, להינצל מרשת זו טמנו שונאיהם!"

"כי אני אלמלא איישר חילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום!"

"והם עשו ביניהם תנאי, שהלימוד הזה לא יהיה אלא לתיקון כל ישראל, ועל כן כולם כאיש אחד יחשבו ולא יעשה שום אחד בשביל עצמו אלא בשביל כל ישראל."

כל ישראל יש להם חלק בקריאת הזוהר!
www.zohar-israel.com

סגולת הרשב"י: פדיון נפש האמיתי, הגדול ביותר בעולם שיציל נפשך (ללא כסף).

אמור במשך שבעה ימים ברציפות את דף האידרא, (רצוי לאחר התפילה תן וחלק לעוד 3 אנשים את דף האידרא, וכן הלאה). כך תוצר שרשרת מגן, של הרשב"י לכל עם ישראל שאין שום כח ומקסטר בעולם שיכול לפגום בה כולם מוגנים בתיבת נוח של הרשב"י:

- הזוהר קדוש -

כל התפילות מתקבלות רק על ידי לימוד זוהר הקדוש, הזוהר הקדוש היא טבעת מלך מלכי המלכים, ומי שילמד ינצל.